

a tomu podobní nejsou zahrnuti pojmem pomocných pracovníků. Z toho patrně, že zákon příkladným výpočtem vyšších služeb nastínil jen dolní hranici jejich, neboť vyšší kategorie, jako jsou disponenti, prokuristi, ředitelé a pod., nechává docela beze zmínky, jak jest také zcela přirozeno, protože mu jde o odhraničení vyšších služeb od služeb nižších a hranici tu tvoří právě služby, které jsou službám nižším, ač k nim již nenáleží, přece povahou svou nejbližší. Jestliže však zákon vyjmenovává jen vyšší služby nejnižšího řádu, tedy služby, jež jsou ještě nižší, než tyto vyjmenované, ke službám vyšším již nepatří. Pro projednávání případ bude měřítkem služba dílovedoucího: je-li tato vyšší službou nejnižšího řádu, tedy služba povahou svou podstatně nižší než obor působnosti dílovedoucího vyšší službou už není. A tomu tak jest u služby žalobcovy, o kterou jde. Nezáleží sice na jméně, nýbrž jen na věci; tak může zaměstnanec v tom kterém závodě označován býti titulem vyšším, než jaký dle obecných pojmů toho odvětví živnosti práci jeho přísluší, anebo zase naopak může mu přikládán býti titul nižší, než jaký obor jeho působnosti s sebou dle pojmů těch přináší, i bude tedy vždy, jak se také všeobecně uznává, rozhodovati jen služba skutečně konaná. Avšak zákon, užívaje těch kterých titulů, spoléhá na tyto obecné pojmy, z nichž je vážil, a spojuje s nimi tedy představu určitého oboru působnosti. Co se týče dílovedoucího, tedy tomu pojmu odpovídalo teprve postavení K-ovo, jež, jak se ve spisech líčí, záleželo v tom, že mu mistři, mezi něž patřil i žalobce, podléhali a podle dispozic od něho učiněných řídit se povinni byli, jemuž dále mistři dobu, které ten který jich dozoru svěřený dělník k vykonání té které práce potřeboval, sdělovali, načež on provedl kalkulaci mzdy. Oproti tomu žalobce dle zjištění nižších stolic vykonával kontrolu práce nad určitým počtem dělníků (15—20), radil jim při práci, uváděl do pořádku stroje, a nepřišel-li některý dělník, zastupoval ho v jeho práci, a měřil, lépe řečeno zaznamenával, jak již řečeno, čas dělníky jeho dozoru svěřenými při té které práci strávený. Byla to tedy v podstatě práce dělníka t. zv. předního, k níž každému dělníku nabýti lze způsobilosti, je-li všímavý a má-li delší praxi, a tedy práce podstatně — protože o celý stupeň — nižší, než práce dílovedoucího, a nenáležela tedy k vyšším, jež, jak se obecně praví, nejsou-li to práce duševní, předpokládají aspoň vypravení jistým disposičním právem, samostatnou rozhodovací mocí či zkrátka vedoucí postavení.

Čís. 4855.

Jest »zlomyslným opuštěním manžela« ve smyslu §u 109 obč. zák., zdráhá-li se manželka sdíletí společnou domácnost, kladouc za podmínku návratu do manželovy domácnosti podmínku zcela bezdůvodnou a nemající opory v zákoně.

(Rozh. ze dne 31. března 1925, Rv I 372/25.)

Žalobě manžela na manželku o rozvod manželství od stolu a lože pro zlomyslné opuštění bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatelka považuje za nesprávné posouzení právní, že odvolací soud přiznal ve svém rozsudku proti dovolatelce jsoucnost rozvodového důvodu zlomyslného opuštění podle §u 109 obč. zák. a že z toho rozvodového důvodu vyhověl žalobnímu žádání. Dovolatelka poukazuje k tomu, že odvolací soud nahraňuje pojem »zlomyslného opuštění« pojmem »opuštění bez nutkové příčiny«, ač jde o dva různé pojmy. Dále poukazuje k tomu, že byla ochotna vrátiti se do žalobcovy domácnosti, že jen manžel ukladla za podmínku, by našel pro ně jiný byt, než u jeho rodičů, že tedy za tohoto zjištěného stavu nelze mluvit o »zlomyslném« opuštění. Leč dovolací soud neshledal, že by odvolací soud posoudil spornou věc po právní stránce nesprávně. Podle §u 92 obč. zák. je manželka povinna jíti za manželem do jeho obydlí, jemu v hospodářství a v živnosti dle své síly pomáhati, a pokud toho žádá domácí pořádek, nařízení od něho učiněná nejen sama plniti, nýbrž i k tomu přihlížeti, aby byla plněna také od jiných. Podle §u 91 obč. zák. hlavou rodiny jest muž. Podle §u 93 obč. zák. není manželům dovoleno, manželský svazek, třeba se o to sjednotili, o své újmě zrušiti. S těchto hledisek dlužno řešiti pojem »zlomyslného« opuštění po rozumu §u 91 obč. zák. Bylo zjištěno, že dovolatelka opustila o své újmě domácnost svého manžela, bez jakéhokoliv důvodu, jímž by mohla ospravedlniti tento odchod. Udává-li, že její odchod je ospravedlněn skutečností, že se nechtěl její manžel odstěhovati od svých rodičů, kde mu otec propachtoval kus pole, přehlíží, že podle zákona hlavou rodiny jest muž a že manželka jest povinna splniti, co je nařízeno v §u 92 obč. zák. Nemůže si určovati, by se žalobce odstěhoval od svých rodičů, kde si našel novou existenci. Poněvadž dovolatelka klade za podmínku svého návratu do manželovy domácnosti zcela bezdůvodnou a v zákoně opory nemající podmínku, sluší sdíleti právní názor odvolacího soudu, že její, nijak neospravedlněné, odpírání návratu jeví se býti zlomyslným opuštěním manžela, neboť to spočívá i v libovolném přerušení manželského společenství, spojeném s úmyslem, toho společenství už neobnoviti. Takový úmysl projevila dovolatelka podle toho, co bylo zjištěno odvolacím soudem, s dostatečnou poznatelností také tím, že ještě v dovolání klade za podmínku svého návratu, by žalobce našel jiný byt a odstěhoval se od rodičů.

Čís. 4856.

Přerušení promlčení nastává teprve, když věc došla k příslušnému soudu, třebas následkem opatření původně dovolaného soudu dle §u 261, odstavec šestý, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 31. března 1925, Rv I 394/25.)

Zalobu o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl proto, že žalobní nárok jest promlčen. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.